

Eilandroes

Colofon

ISBN: 978 90 8954 360 8

1e druk 2012

© 2012 Rob Groenhof

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel

of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Alle personages die in deze roman aan het woord komen en alle voorvallen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Eilandroes

Rob Groenhof

*Voor Wietske, al 47 jaar aan mijn zijde,
en met dank aan mijn uitgeefster, Jitske Kingma,
en aan mijn schoonzoon, Hans Tuit,
voor hun waardevolle adviezen en raadgevingen.*

HOOFDSTUK 1

Luuk Tamminga

...hij komt in gebogen houding almaar dichterbij, de grote neger met de woeste afro. Ik sta te zwabberen op mijn benen, kan van angst amper overeind blijven. Smekend schud ik mijn hoofd, maar hij lacht alleen maar terwijl hij weer een stap naderbij komt. Ik wijk wankelend achteruit, maar zijn twee kornuiten duwen me grinnikend terug. Dan is hij bij me, klauwt zijn linkerhand in mijn overhemd vast, rukt me naar zich toe, brengt zijn rechterhand grijnzend omhoog. Bloed druipt van het lemmet van het mes dat hij in zijn hand houdt. Op hetzelfde moment dat hij toe wil slaan, gil ik het uit...

...ik schiet recht overeind in mijn bed, werp een wilde blik in het rond. Ik heb mezelf wakker geschreeuwd, besef ik het volgende moment. Niets van een grote neger met een woeste afro. Niets van een bebloed mes. Een afschuwelijke droom, meer niet. Ik ben gewoon thuis. Nou ja, thuis. Mijn thuis van de afgelopen weken: mijn kamer in het Lions Dive Hotel.

Ik laat me opgelucht terugvallen, opgehoopte adem uitproestend. Tjeses, wat een afgrijselijke droom. Waar heb ik hem in jesusnaam vandaan gehaald? Uit die tent van Paco Kwidama? Liep daar een grote, zwarte vent met een woeste afro rond? Ik kan het me niet herinneren.

Flarden van de afgelopen avond en nacht flitsen mijn hoofd in en weer uit, zonder enige logische volgorde. Zuchtend hijs ik me van mijn bed af en schuifel naar de badkamer. Als

ik mijn blaas geleegd heb, was ik mijn handen, plens water in mijn gezicht en werp een blik in de spiegel. Van het laatste kan ik niet erg vrolijk worden. Ik ben nog steeds dezelfde Luuk Taminga, maar zie er belabberd uit. Bloeddoorlopen ogen, grauwe gelaatskleur, vouwen bij mijn mondhoeken dieper dan normaal, blauwe wallen onder mijn ogen. Maar wat wil je ook, ik heb een krankzinnige nacht achter de rug. Ik buig mijn hoofd zijwaarts, gluur uit mijn ooghoeken naar mijn achterhoofd. Zo van opzij is er nog niets te zien van mijn beginnende kaalheid.

Ik snak ineens naar een sigaret. Terug in de kamer vervang ik mijn onderbroek door mijn zwemshort, gris mijn pakje Marlboro en mijn aansteker van het ronde tafeltje in de hoek en open de deur naar het terras. Hitte slaat me tegemoet als ik naar buiten stap. We hebben weer een heet dagje voor de boeg. Maar ik vind het heerlijk, die eeuwige warmte. Ik rek me met een behaaglijke kreun uit, roffel een paar keer op mijn borst, onderdruk de opwelling om een Tarzanachtige kreet te slaken, steek de brand in mijn sigaret. Nadat ik me in een van de terrasstoelen heb laten zakken en mijn voeten op een andere geplaatst heb, neem ik een diepe trek. Super, zo'n eerste sigaret op de nuchtere maag.

Over het smalle asfaltpad, een meter of twintig bij me vandaan, komt een hoogblonde vrouw in een rode bikini voorbij lopen. Als ze me ziet, knikt ze een keer en steekt een wiebelende hand op. Ik doe hetzelfde terug waarop ze in de lach schiet. Ondertussen geef ik haar een dikke zeven. Geen onaardig figuur en diep gebruind. Haar nakijkend moet ik mijn oordeel bijstellen. Ze krijgt bij nader inzien een zevenmin, omdat ze platte billen heeft die ook nog eens een beetje hangen.

Vrouwenbillen zijn belangrijk. Billen zoals Daniëlle die

heeft. Ik probeer haar parmantige kontje op mijn netvlies te krijgen, maar dat mislukt omdat een andere bilpartij zich aan me opdringt. Die van Marcia Macaya.

Mijn god, Marcia Macaya. Donkerhuidige Marcia Macaya. Voluptueuze Marcia Macaya. Weelderige, zwarte haardos, doorsneden met blonde strengen. Gekleed in een te strakke, witte stretchbroek, te nauwsluitend topje, te rood geverfde mond. Alles té, tot haar derrière toe. Evengoed heb ik met diezelfde Marcia Macaya gisteravond gedanst in een overvolle lokale gelegenheid en haar later ook nog thuisgebracht. Ik, Lukas Tamminga, zo'n beetje de stijfste hark van het noordelijk halfrond, op de dansvloer met de rondborstige Marcia Macaya in mijn armen, gadegeslagen door tientallen donkere lieden die het dansen welhaast tot kunst verheven hebben. Je gelooft het toch niet. Maar het is wel waar.

Ik druk mijn sigaret uit in de asbak op het terrastafeltje, vouw mijn handen achter mijn hoofd samen en onderneem een poging om de gebeurtenissen van gisteravond in de juiste volgorde te plaatsen.

Na afloop van het werk heb ik even gezwommen, daarna nog wat gelezen in *Dubbelspel*. Dat wist ik niet lang vol te houden, omdat de roman me nog niet kon boeien. Maar dat zal wel aan mij liggen. Ik ben niet zo'n lezer.

Tegen halfzeven bevond ik me aan de bar van Hemingway met een whisky-soda in de hand. Dat is hier mijn favoriete drankje geworden. Ik voelde me geweldig, euforisch bijna. Zielsgelukkig dat ik van het geestdodende werk bij die Nijmeegse verzekeringsclub verlost was. Dankzij Jaime Rosario. Toen ik op het punt stond een tweede whisky-soda te bestellen, hoorde ik een bekende stem achter me.

“Hey, shon Luuk, contabai? Tur kos bon?”

Ik draaide me om en keek in het grijnzende smoelwerk

van Paco Kwidama. Paco Kwidama, die het wagenpark van Jaime runt, samen met twee monteurs. Een kleine, gedrongen Antilliaan die verrassend goed Nederlands spreekt, omdat hij vier jaar met een Hollandse vrouw in Groningen heeft samengewoond. Totdat ze hem de deur uitschopte omdat hij geen klap uitvoerde en liever domino speelde met zijn vrienden. Kort daarna was hij naar Curaçao teruggekeerd, een ervaring rijker, een illusie armer.

“En wat doe jij hier, Kwidama, als ik vragen mag?” vroeg ik met gespeelde arrogantie, linkerwenkbrauw opgetrokken. Paco wees grijnzend naar mijn lege glas.

“Hetzelfde als jij. Happy-hour time, dus drinken. Wat drink jij eigenlijk?”

“Whisky-soda.”

“Whisky-soda? Niet te zuipen, man. Maar goed, jij je zin.”

Paco stak een arm uit naar een passerende ober, bestelde een whisky-soda voor mij, een Polar biertje voor zichzelf.

“Laten we op het terras gaan zitten,” stelde hij voor nadat we onze drankjes in ontvangst genomen hadden. “De zon gaat zo onder. Mooiste moment van de dag.”

In houten terrasstoelen gezeten deden we er een tijdje het zwijgen toe. Starend naar de zon die in een vlammen-de waaier van rood, oranje en violet onderging, terwijl de gevingerde bladen van de koningspalmen aan de overzijde van het binnenwater traag heen en weer wiegden, steeg andermaal een intens geluksgevoel in me op.

“Dit is leven, man,” verzuchtte ik. Paco knikte instemmend.

“*Si, señor. Nos ta biba bon na Korsou.*”

Mijn kennis van het Papiaments stelt nog niet veel voor, maar Paco's woorden verstond ik wel. We leven goed op Curaçao.

“Wat zijn je plannen voor vanavond?” vroeg hij. Ik haalde mijn schouders op.

“Weet ik veel. Misschien naar het casino. Blackjacken.”

Hoofdschuddend trok Paco zijn mondhoeken afkeurend omlaag.

“Niet goed, sua. Kost alleen maar geld.”

“Heb jij een beter idee dan?”

Paco boog zich voorover, plantte zijn ellebogen op zijn knieën en vouwde zijn handen ineen.

“Waarom ga je niet met mij mee naar *Tapas i Copas*?”

“*Tapas i Copas*? Wat is dat voor iets?”

“Leuke tent, man. *Hopi ambiente* op vrijdagavond. Vrijwel geen makamba's. Maak je ook eens kennis met onze manier van ontspannen.”

Ik nam een slok uit mijn glas om tijd te winnen. Vrijwel geen makamba's? Uitsluitend inheems volk? Niets voor mij. Maar een aannemelijke smoes diende zich niet aan.

“Ik moet nog eten,” was de enige uitvlucht die ik wist te verzinnen. Paco gaf mijn knie een zetje.

“Dat kun je daar ook. Heerlijke tapas. Garnalen, krab, vis, *lomito*. Ik trakteer.”

Paco keek me zo enthousiast aan dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen om zijn uitnodiging af te slaan.

“Oké dan. Ik ga mee.”

“All right!”

Tapas i Copas stroomde gestaag voller terwijl Paco en ik ons buiten op het verhoogde terrasje tegoed deden aan inderdaad verrukkelijke tapas. Paco leek vrijwel iedereen te kennen.

Om de klipklap vlogen enthousiaste begroetingen over en weer. Toen ik er een opmerking over maakte, antwoordde hij:

“Wat wil je, ik kom hier minstens drie keer per week en de eigenaar is een vriend van me. En ik heb een oogje op zijn zus die hem in de keuken helpt.”

“En? Maak je kans?”

Paco tuitte zijn mond, wiebelde met zijn hoofd.

“Afwachten, hè. En ondertussen m’n stinkende best doen.”

“Ben je eigenlijk wel eens getrouwd geweest?”

Paco rukte zijn hoofd achteruit, blik van afschuw op zijn gezicht.

“Ik getrouwd? Ai-no. Daar ben ik totaal ongeschikt voor. Hou te veel van afwisseling. Alhoewel... met Bettina had ik ’t nog best een tijdje uitgehouden. En ik vond Groningen een gezellige stad. Veel Antillianen ook.”

Hij wilde er nog iets aan toevoegen toen muziek van binnen tot op het terras doordrong. Hij keek me met opgestoken wijsvinger opgetogen aan.

“Kom, we gaan naar binnen. Vrienden van me hebben plaatsen voor ons vrijgehouden. Of wou je nog wat eten?”

“Nee, man, ik zit prop. Maar je had gelijk, Paco. Ik heb heerlijk gegeten.”

“Zie je wel. Kom, we gaan.”

Vanwege de oorverdovende herrie kneep ik mijn ogen even dicht toen ik Paco naar binnen volgde. Geroep, geschreeuw, gelach, daarboven uit nog eens de muziek van de twee muzikanten rechts in de hoek. In een veel te kleine ruimte waren een man of zestig samengeperst. Er zweefde een bedompte geur rond, een mengeling van tropisch voedsel, zweet, drank en tabaksrook. Tafels en stoelen waren aan

de kant geschoven om in het midden een kleine dansvloer te creëren.

“Jezus Christus...” mompelde ik binnensmonds, terwijl ik me tussen de mensen door moest ploeteren om het tafeltje te bereiken waar Paco op me stond te wachten. Hij stelde me aan ene Ruben voor, een zwarte beer van een vent met een kogelrond hoofd en kaal als een biljartbal, en aan een zekere Roy, die eruit zag als een maffiafiguur met zijn smalle bouw, dunne lippen, glimmende plakharen en penseeldun snorretje.

Tussen Paco en Ruben in gezeten voelde ik me in deze gelegenheid volkomen misplaatst, al deden de anderen hun best om me op mijn gemak te stellen. Veel schouderstompjes, elleboogstootjes en geklets tegen me aan in vaak amper verstaanbaar Nederlands. Dan knikte ik maar wat of schudde mijn hoofd, naargelang de intonatie van de ander. Maar één ding stond als een paal boven water: tussen al die tropische schakeringen bruin was een bleekscheet van een noordeling gelijk een witte vlag op een modderschuit.

Drie whisky-soda's later begon ik er anders over te denken. Hoewel ik geregeld in mijn eentje aan tafel zat, omdat de anderen zich voortdurend in het feestgewoel stortten, voelde ik me niet langer zo ontheemd. En het was een genot om naar de dansenden te kijken. Ik stond er versteld van hoe lichtvoetig en stijlvol de zwaargebouwde Ruben zich op het dansvloertje bewoog, in voorovergebogen houding vanwege zijn indrukwekkende bierbuik.

Toen de twee muzikanten een pauze inlasten, ploften de anderen aan weerszijden van me neer. Paco sloeg een arm om mijn schouder. Hij scheidde een zoetige zweetgeur af. “En, shon Luuk, heb je 't een beetje naar de zin?”

“Zeker weten. En ze hebben hier uitstekende whisky-

soda's," antwoordde ik met een tong die zijn soepelheid aan het verliezen was.

Ruben, die rechts van me zat, stootte me grijnzend aan, maakte een zijwaartse knik met het hoofd, wees met zijn ogen in de richting van de bar.

"Zie je die vrouw daar?" vroeg hij gnuivend.

"Welke vrouw?" vroeg ik, al had ik een vermoeden welke vrouw Ruben bedoelde.

"Die vrouw daar in het wit..." zei Ruben waarna hij zijn handen als twee kommen onder zijn borst vouwde, een omhoog drukkende beweging maakte en vervolgens in een schorre lach uitbarstte.

"Weet je nou wie ik bedoel?" grinnikte hij. Ik knikte.

"Hij ziet er lekker uit, no?" zei hij vettig en gaf me een elleboogstoot. Ik onderdrukte de neiging om Ruben te verbeteren. Het juiste gebruik van persoonlijke en bezittelijke voornaamwoorden was voor veel Antillianen een lastige klus. Dan hebben ze het over een *hij*, terwijl ze een *zij* bedoelen.

"Zeker. Niks mis mee."

Ruben keek me niet-begrijpend aan.

"*Kiko?*"

"Inderdaad best lekker."

Ruben boog zich dichterbij me toe.

"Ik zeg je. Hij vindt jou leuk. Hij kijkt steeds naar jou."

"Welnee, man!" riep ik uit, mijn hoofd opzij gooierend. Ik had echter al eerder gemerkt dat de vrouw aan de bar geregeld onze kant had opgekeken, maar had aangenomen dat haar belangstelling naar een van de anderen was uitgegaan.

Paco boog zich naar voren om ons aan te kunnen kijken.

"Waar hebben jullie 't over?" vroeg hij. Ruben wees met zijn duim eerst naar de bar, toen naar mij.

“Marcia Macaya vindt hem leuk,” grijnsde hij, barstte andermaal in lachen uit en sloeg met de vlakke hand hard op tafel. Een keer of vier.

“Onzin!” braakte ik uit, tussen Rubens geklap op tafel door, maar voelde dat ik een kleur kreeg.

Paco keek me fronsend aan.

“Marcia Macaya? Kijk maar uit. Marcia Macaya is een gevaarlijke vrouw.”

“Een gevaarlijke vrouw? Wat is er zo...”

Ik maakte mijn woorden niet af, omdat een van de twee muzikanten iets door de microfoon brulde waarna de muziek werd ingezet. Eindelijk een rustig nummer. *It's a wonderful world*, zong de oudste van de twee met schorre stem, in een poging Louis Armstrong te imiteren.

Het volgende moment snoerde paniek mijn keel dicht. De vrouw in het wit had zich van haar barkruk losgemaakt, kwam nu heupwiegend onze richting uit. Bij ons tafeltje aangekomen stak ze een hand naar me uit, wenkte me met haar vingers.

“*Dushi*, ik wil met je dansen,” zei ze met hese stem, gevolgd door een flirterige glimlach. Ik bracht haastig mijn beide handen in een afwerend gebaar omhoog.

“Sorry... ik kan niet dansen.”

Ze plaatste een hand in haar zij, keek me met schuin gehouden hoofd gebiedend aan.

“Met mij wel.”

Ik slikte een lading slijm door, wierp een hulpeloze blik in het rond, keek tegen talloze grijnzende gezichten aan. Schuin tegenover me knikte een man me bemoedigend toe, stak zijn duim erbij op.

“Kom op. Niemand zegt nee tegen Marcia Macaya,” siste Ruben uit zijn mondhoek.

“Kom je nou nog een keer?” drong de vrouw aan.

Ik schoof mijn stoel achteruit en stond op. Op onvaste benen, deels van de zenuwen deels van de drank, volgde ik haar. Op het dansvloertje sloeg ze onmiddellijk haar armen om me heen, zodat me niets anders restte dan haar royale middel te omvatten. Ik voelde friemelende vingers in mijn nek, maakte prompt een verkeerde beweging en struikelde half over haar rechterschoen. Ik ving gegriinnik achter me op en vroeg me af of het om mij was.

“Sorry...” mompelde ik gegeneerd.

“Niet meer doen, stouterd... Gewoon mij volgen,” murmelde ze. Dat probeerde ik ook, maar ik ging niettemin geregeld de mist in. Zweet brak me aan alle kanten uit, ondanks de op volle toeren draaiende airconditioning. Ik slaakte een zucht van verlichting toen het nummer ten einde kwam, maar op het moment dat ik rechtsomkeert wilde maken, pakte ze me bij de pols vast.

“Nog een dansje,” lispelde ze. Ik bleef besluiteloos staan terwijl ze iets tegen de muzikanten riep. Ik volgde haar blik en zag de leider van het muzikale duo grijnzend knikken waarna hij zich bukte en twee cowboyhoeden oppakte. Een voor hem, een voor zijn maat. En daar weerklonken de eerste gitaarakkoorden van *The green green grass of home*. De zanger deed nu zijn best om Tom Jones te imiteren. Tot mijn verrassing slaagde ik er beter in om de wiegende bewegingen van Marcia Macaya te volgen, liet me af en toe zelfs tot enig heupwiegen verleiden wat telkens een zachte giechel aan Marcia's keel ontlokte.

“Je doet 't best goed,” vleide ze me.

“*Mashá danki.*”

“*Mashá danki dushi*, moet je zeggen,” fluisterde ze in mijn oor.

“*Mashá danki dushi,*” antwoordde ik gehoorzaam waarop Marcia andermaal giechelde.

Goddank kwam er ook een einde aan *The green green grass at home*, meteen gevolgd door een snelle merengue. Er klonk gejuich op en de kleine dansvloer stroomde onmiddellijk vol.

“Maar hier begin ik niet aan...” protesteerde ik. Marcia schoot in de lach.

“Dat hoeft ook niet. Ga maar weer lekker zitten. Maar ik wil je eerst iets vragen.”

Ik keek haar achterdochtig aan.

“Kun je me straks even thuisbrengen?”

Mijn adem stokte en ik wist niet wat ik zeggen moest.

“Please...”

“Hoe ben je hier dan naar toe gekomen?”

“Ik ben met een vriendin meegekomen maar die is al naar huis... Please?”

Voordat ik kon antwoorden, botste een man dansend tegen haar aan waardoor ze half voorover in mijn armen viel. De man boog zich verontschuldigend naar haar toe en mompelde iets waarop Marcia een geïrriteerde wegwerpbeweging maakte. De man wierp haar een gekrenkte blik toe, schokschouderde onverschillig en sloeg weer aan het dansen met zijn partner. Marcia keek mij weer aan, knipperde verleidelijk met haar ogen.

“Please?”

Ik haalde diep adem en knikte.

“Oké dan.”

Een brede glimlach verscheen op haar donkerbruine gezicht.

“Je bent een schat... Ga nou maar weer naar je vriendjes toe,” glimlachte ze en gaf me een liefkozend tikje tegen mijn billen.

Het liep tegen enen toen Paco en zijn maten aanstalten maakten om op te stappen nadat we hadden afgerekend. Op weg naar de uitgang verschool ik me achter de anderen, in de hoop dat Marcia Macaya mijn aftocht niet in de gaten zou hebben. Ik vergiste me deernlijk. Ik zag uit mijn ooghoeken hoe ze haar handtasje van de bar griste, van haar kruk af wipte en met kleine, snelle passen tussen de dansende paren door laveerde.

“Wat krijgen we nou?” merkte Paco verstoord op toen Marcia zich bij ons gevoegd had. Ik wachtte met antwoorden tot we buiten stonden.

“Eh... ik heb ‘r beloofd dat ik haar thuis zou brengen.”

Paco staarde me verbijsterd aan.

“Ben je gek geworden of zo?” viel hij uit. “Je hebt veel te veel gedronken om nog een eind te gaan rijden. Ze woont helemaal in Band’ariba. Er zijn er daar binnen genoeg die madam graag thuis willen brengen.”

Marcia stak haar vinger naar Paco uit en beet hem iets toe in Papiaments. Erg vriendelijk klonk het niet. Paco’s antwoord evenmin. Er ontspon zich een heftige woordenwisseling tussen de twee waar ik geen syllabe van verstond. Paco maakte ten slotte een neerbuigend handgebaar en zei op norse toon tegen me:

“Je moet ‘t zelf maar weten, maar ik zeg je nu al dat je er spijt van krijgt.”

“*Sera bo smoel, yu!*” siste Marcia tegen hem, greep mijn hand vast, trok me bij Paco vandaan.

“Je moet niet naar die *conjo* luisteren,” zei ze fel, “Paco is alleen maar jaloers.”

Spijt kreeg ik al op de Santa Rosaweg. Ik had de grootste moeite om mijn splinternieuwe Outlander op de weg te

houden. Ik werd doorlopend verblind door de felle koplampen van tegenliggers en met de wegmarkeringen was het treurig gesteld. En ik had natuurlijk te veel gedronken. Marcia's frunnikende vingers hoog op mijn dijbeen waren evenmin bevorderlijk voor mijn rijvaardigheid. Ik passeerde de afslagen naar Montaña en Koraal Tabak en begon me al af te vragen of ik tot in lengte der dagen gedoemd was om op deze weg te blijven rijden, toen Marcia in mijn been kneep en op waarschuwend toon zei:

“Rustig nou. . . bij dat bord met Fria moet je linksaf slaan. . . ja, hier!”

Ik werd nog harder in mijn been geknepen toen ik met piepende banden de zijweg insloeg.

“En nou?”

“Nog een stukje verder. . . daar waar dat hek openstaat. . . rij maar gewoon naar binnen. . .”

Ik gooide het stuur om en reed een groot erf op. In het midden stond een klein, stenen huisje dat er armoedig uitzag. Rechts ervan was een onafgemaakt schuurtje met een auto-wrak eronder, langs de muur groeiden wat armetierige struiken. Aan de andere kant ging een verroeste auto half schuil achter een kokospalm die zijn best deed om overeind te blijven. Verder was het terrein troosteloos kaal. Twee rare, zwarte kippen renden kakelend weg, een scharminkelig hondje, wit met bruine vlekken, kwam kwispelend naar de auto toe. Ik bracht de Outlander opzij van het huisje tot stilstand.

“Zo. . . daar zijn we dan,” zei ik stroef. Marcia stompte met haar knokkels tegen mijn dijbeen voordat ze uitstapte.

“Kom, nog even iets drinken.”

Toen ze om de auto heen was gelopen en mij nog altijd achter het stuur zag zitten, kneep ze haar mond geërgerd samen.

“Wat zit je daar nou? Kom er nou uit.”

Ik toonde haar mijn linkerpols, tikte met mijn rechterwijsvinger op mijn horloge.

“t Is al half twee geweest.”

“Nou en? Moet je morgen werken?”

“Nee, maar...”

“Niks maar. We nemen nog een drankje en dan mag je gaan.”

Er zat niets anders op. Nadat ik uitgestapt was, begon het hondje nog enthousiaster te kwispelen, maar schoot met de staart tussen de benen weg toen Marcia hem met schelle stem uitschold en een schopbeweging naar hem maakte. Een onbestemde spanning maakte zich van me meester toen ik haar de drie treden op volgde naar de kleine veranda. Een kaal gloeilampje verspreidde een naargeestig licht. Boven de deur bungelde een zwart poppetje. Ik zoog lucht mijn longen in, terwijl ik wachtte tot ze de deur geopend had.

“Zo...” mompelde ze, duwde de deur open en stapte naar binnen. Het was er aardedonker totdat ze met haar voet op de lichtknop van een staande schemerlamp links van de deur drukte. Ik bleef in de deuropening staan en nam de kamer in me op, een ruimte van ongeveer vijf bij zes meter. Rechts stond een uitgezakte, donkergroene bank tegen de muur met een glazen salontafel ervoor en twee leren leunstoelen eromheen. Tegen de achterwand was een keukenblok geplaatst met een koelkast ernaast. Mijn blik gleed naar links. Naast een deur die half openstond ontwaarde ik een tafeltje. Op het tafeltje stond een beeld van het bovenlichaam van een half gesluerde zwarte vrouw die een kruis in haar handen hield. Ik schatte dat het beeld een centimeter of veertig hoog was. Daaromheen waren een serie kleinere beeldjes gegroepeerd en daar weer omheen een kring van kaarsen en waxinelichtjes. De muur boven het beeld hing vol afbeeldingen